

Sygn. akt: I C 2400/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: apl. adw. Anna Rak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r. w W.

sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

przeciwko A. M.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 4.732,17 zł. (słownie: cztery tysiące siedemset trzydzieści dwa złote i siedemnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanej A. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 1.210,- zł (słownie: jeden tysiąc dwieście dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 972,- zł (słownie: dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2400/13

UZASADNIENIE

Pozwem w upominawczym postępowaniu elektronicznym z dnia 11 czerwca 2013 roku powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.) wniósł przeciwko pozwanej A. M. o zapłatę kwot: 4.732,17 zł (tytułem należności głównej) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty, 605,53 zł (tytułem odsetek umownych naliczonych od kapitału za okres od dnia 18 listopada 2010 roku do 04 stycznia 2013 roku od zadłużenia przeterminowanego wg stopy procentowej w wysokości 20% w skali roku) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, 462,56 zł (tytułem odsetek umownych karnych naliczonych za okres od 05 stycznia 2013 roku do 03 maja 2013 roku od zadłużenia przeterminowanego według stopy procentowej w wysokości 30% w skali roku) z odsetkami ustawowymi od dnia 11 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty, 78,50 zł (tytułem odsetek skapitalizowanych naliczonych za okres od dnia 04 maja 2013 r. do dnia 10 czerwca 2013 r. według stopy procentowej w wysokości 13% w skali roku oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż pozwana zawarła z powodem umowę o kredyt, która została zarejestrowana dla jej rachunku bankowego. Pozwana nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, wobec czego powodowi przysługuje wobec niej wymagalna wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej umowy, która wskutek wypowiedzenia uległa rozwiązaniu w dniu 04 stycznia 2013 roku. (**pozew – k. 1 – 6**)

W dniu 21 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał postanowienie, na mocy którego stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie. (**postanowienie – k. 7**)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 października 2009 roku pomiędzy (...) Bankiem S.A. z siedzibą w W. (obecnie (...) S.A. z siedzibą w W.), zwanym dalej (...) a A. M. zawarta została umowa o spłatę długu wynikającego z Umowy z dnia 02 kwietnia 2008 r. o korzystanie z karty kredytowej. Na mocy zawartej umowy pozwana zobowiązała się do dokonania spłaty zadłużenia w łącznej kwocie 8.691,71 zł w 60 miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych zgodnie z załączonym do umowy harmonogramem. (**umowa – k. 16 – 20**)

Pozwana wykonywała postanowienia umowy w okresie od 07 października 2009 do 30 października 2012 (**zestawienie operacji – k. 32 – 36**)

W dniu 03 maja 2013 roku (...) Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych (...) Banku S.A. nr (...) na kwotę 5.800,26 zł, na którą zostały złożone następujące kwoty: 4.732,17 zł tytułem należności głównej, 605,53 zł tytułem odsetek umownych, 462,56 zł tytułem odsetek umownych karnych. (**wyciąg z ksiąg bankowych – k. 21**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, a wymienionych powyżej, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Zebrane dowody stanowiły wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w sprawie niniejszej zasługiwało na uwzględnienie w części. Nadto wskazać należy, że w toku postępowania zaistniały okoliczności uzasadniające wydanie wyroku zaocznego.

Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda (art. 339 § 2 k.p.c.) dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (confer w tym zakresie orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., 1 CRN 969/57, publ. w OSNC 1960, nr 1, poz. 14 oraz wyroki tegoż: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, publ. w OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142, z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, publ. w OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108, z dnia 06 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, publ. w Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44, z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, publ. w Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30).

Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (w tym zakresie vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, publ. w Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178).

W niniejszej sprawie dla wykazania zasadności dochodzonego żądania powód powołał się na treść łączącej strony umowy, zestawienie operacji oraz przede wszystkim wyciąg z ksiąg bankowych (...) Banku S.A. w W. nr (...) sporządzony w dniu 03 maja 2013 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód zaniechał przedłożenia harmonogramu spłat zadłużenia stanowiącego integralną część umowy o czym mowa w § 2 tejże (k. 15), jak i nie przedłożył Tabeli oprocentowania mBanku ani zestawienia obrazującego zmiany czasowe wysokości stopy procentowej odsetek. Ponadto zestawienie operacji wykazuje jedynie, że pozwana dokonywała spłaty zadłużenia w okresie dwóch lat, zaś nie może obrazować w istocie wysokości zadłużenia, albowiem kwota dochodzona pozwem (w zakresie należności głównej) jest inna niż ta wskazana w zestawieniu (k. 32).

Ostatecznie więc Sąd wydając rozstrzygnięcie oparł się na przedłożonym przez powoda wyciągu z ksiąg banku.

W myśl przepisu art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 r., Nr 72, poz. 655) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Powyższy przepis z dniem 5 kwietnia 2011 r. w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 r. – sygn. P 7/09 (Dz. U. z 2011, Nr 72, poz. 388). W powołanym wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził „zgodnie z regulacją art. 244 § 1 k.p.c. szczególną moc dowodową mają tylko dokumenty urzędowe, a więc sporządzone przez organy władzy publicznej oraz inne organy państwowe. Jednoznacznym zamiarem ustawodawcy jest powiązanie na gruncie postępowania cywilnego mocy prawnej dokumentu urzędowego ze sferą władztwa państwowego i realizacji zadań publicznych. Oceniając z tego punktu widzenia charakter banków, należy stwierdzić, że są to osoby prawne uprawnione do wykonywania czynności bankowych (art. 2 prawa bankowego). Definicja legalna czynności bankowych, zawarta w art. 5 prawa bankowego, jednoznacznie wskazuje, że czynności te nie stanowią zadań publicznych. Wykonywane przez banki czynności nie mieszczą się w sferze wykonywania władzy publicznej, a przymiot instytucji zaufania publicznego ma w ich wypadku, jak wskazano w pkt 2.2, wymiar pozaprawny, a zatem w żaden sposób nie może mieć przełożenia na sferę czysto jurydyczną, jaką jest postępowanie sądowe. W takiej sytuacji Trybunał Konstytucyjny nie znalazł racjonalnego uzasadnienia nadania wyciągom z ksiąg rachunkowych banków mocy dowodowej dokumentów urzędowych, co skutkuje zmianą rozkładu ciężaru dowodu w stosunku do konsumenta, który jedynie korzystał z usług bankowych. Konsekwencją art. 95 ust. 1 prawa bankowego jest uzyskanie przez jedną ze stron stosunku prawnego o charakterze cywilnym, do których należą czynności bankowe, uprzywilejowanej pozycji w ewentualnym sporze sądowym”.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że złożony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych nie posiada mocy prawnej takiej jak dokument urzędowy a zatem nie stanowi dowodu tego co zostało w nim zaświadczone. Posiada jedynie walor dokumentu prywatnego stanowiąc dowód, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Zatem dokument ten podlega ocenie zgodnie z treścią art. 233 k.p.c.

Przepis ten w § 1 wskazuje, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Stąd też należy stwierdzić, iż jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest zasada kontradiktoryjności. Oznacza to, iż sąd orzekający nie jest obciążony odpowiedzialnością za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony. Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu obowiązków procesowych ciążących na stronach (por. wyrok s. apel. w Lublinie z dnia 27 listopada 1996 r., III Aua 26/96, OSNC 1997/1/4). W szczególności rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do prowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że o ile kwota należności głównej wskazana w pozwie może zostać zweryfikowana przez Sąd, o tyle sposób naliczenia odsetek i ich wysokość już takiemu sprawdzeniu, w świetle absencji zarówno harmonogramu spłat jak i zobrazowania ich wysokości, nie podlegały. Ponadto Sąd zauważył, że powód w wyciągu z ksiąg bankowych wskazał, że w okresie od 05.01.2013 r. do 03.05.2013 r. stosował do zadłużenia

przeterminowanej stopę procentową w wysokości 30%. Zważyć jednak należy, że w tym okresie stopa odsetek maksymalnych kształtowała się w sposób następujący:

- 09/05/2013 18% rocznie;
- 07/03/2013 19% rocznie;
- 07/02/2013 21% rocznie;
- 10/01/2013 22% rocznie.

Zatem wskazana wysokość przewyższa stopę odsetek maksymalnych przewidzianych przez przepisy Kodeksu Cywilnego tj. art. 359 § 2¹. Przepis ten ma zastosowanie w sprawie niniejszej z uwagi na fakt, że umowa zawarta między stronami niniejszego postępowania pochodzi z dnia 07 października 2009 r. Jednocześnie z uwagi na brak wcześniej wskazanych dokumentów Sąd nie mógł samemu dokonać obliczeń stosownie do treści art. 359 § 2² k.c.

Tym samym Sąd uznał za udowodnione roszczenie w zakresie roszczenia głównego w kwocie 4.732,17 zł orzekając jak w punkcie 1 wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo oddalił uznając je za nieweryfikowalne (punkt 2 wyroku).

Analizując roszczenie pod kątem żądanych odsetek Sąd oparł się na treści art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że powodowi należą się odsetki od roszczenia głównego zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (punkt 1 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. mając na uwadze, że powód wygrał sprawę w 81%. Z uwagi na powyższe pozwana obowiązana jest zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, w skład których wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200,- złotych (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 294 zł. Zatem mając na uwadze stosunek, wygranej powoda pozwana ostatecznie winna zwrócić kwotę 1.210 zł (1.494 zł x 0,81), wobec czego orzeczono jak w punkcie 3 wyroku. Pozwana w sprawie niniejszej nie poniosła kosztów a zatem Sąd nie orzekał o obowiązku zwrotu tychże na jej rzecz od powoda.

W punkcie 4 Sąd nadał punktowi 1 wyroku rygor natychmiastowej wykonalności. Zgodnie bowiem z treścią art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Sąd z urzędu nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, jeśli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak wyroku.

Zarządzenie:

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć peł. powoda.

Dnia 29.04.2014 r.